

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Ίκκουριού της Παρθίας ως τό του Έξου κειμένων περιόδων σύγγραμμα, αληθέτε παρασχόν εις την χάριν ημών θρησκείας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως αναγκαστικόν κριτικόν και χρησιμώτατον εις τοὺς καιροὺς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ήμισυ δραχ. 5. — Ήμισυ δραχ. 7
Αι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκαστοῦ μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λ.π. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φ.ρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσθηλαϊκῆς.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1^{ος}. — 36

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1894

Ἔτος 16. — Ἀρ. 0.36

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 273]

Οὕτως ἔζηεν ἐπὶ δεκαετίαν ἐν τῇ λωποδυσίᾳ, πωλῶν τὸ ἑσπέρας πλαστὰ εἰσιτήρια θεάτρων, ὑπεξαιρῶν τὴν ἡμέραν διάφορα ἀντικείμενα ἀπὸ διάφορα μαγαζέτια, ἀναμηνυόμενος μετὰ τοῦ πλήθους καὶ ἀποκόπτων τὰ ἄκρα τῶν φορεμάτων ἢ ἀνασκαλεύων τὰ θυλάκια, ἀπάγων ἐκεῖθεν ὀρολόγια, ἀλύσεις μαντήλια, καπνοθήκας, παρτοφόλια, πᾶν ὃ, τι ἠδύνατο νὰ εὐάσῃ ἢ χεῖρ του, ἢ ἀποκτήσασα μεγάλην ἰκανότητα εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως. Καμμὶν φορὰν συνελαμβάνετο, ὠδηγεῖτο εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ κατεδικάζετο ἄλλα κατώρθωνε πάντοτε νὰ δραπετεύῃ πρὸ τῆς λήξεως τῆς ποινῆς καὶ νὰ ἐπιδίδεται μετὰ νέου ζήλου εἰς τὸ ἔργον του.

Εἷς ἐν τοιοῦτον ἀνδραγάθημα ὀφείλει τὴν μετὰ τοῦ Μαρκῆσιου τῆς Γαλλόσας γνωριμίαν του.

Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ὁ τελευταῖος οὗτος περιεπλανάτο ἀνά τὰ παρισινὰ βουλεβάρτα, μετὰ τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον ἐστάθμευε πρὸ τῶν αὐτοσχεδίων θεάτρων τῶν γελωτοποιῶν καὶ τῶν τεράτων, καὶ προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ εἰς τὴν μνήμην του τὰς ἀνόστους εὐφρολογίας τοῦ Παληάτσου, διὰ νὰ τὰς μεταχειρισθῇ καὶ αὐτὸς ἐν καιρῷ, ἠσθάνθη κάτι τι τὸ ὁποῖον εἰσῆρχετο σιγά-σιγά εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός του. Ἐσπερεν ἐκεῖ τὴν χεῖρά του ταχέως καὶ . . . συνέλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Καμπούρη, ὁ ὁποῖος μὴ ἔχων φαίνεται μαντήλιον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, προσεπάθει νὰποκτήσῃ ἐν ὅπως-ὅπως . . .

« Τὶ κάνεις ἐκεῖ ; » τῷ εἶπεν ἀγρίως ὁ Μαρκῆσιος, ὁ ὁποῖος ἀπεστρέφετο τὴν κλοπὴν, ὅταν διαπράττετο εἰς βάρος του.

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε ! . . . ἀπήνησεν ὁ Καμπούρης χωρὶς νὰ παραχθῇ. Λάθος . . . ἐσύγχινα τῆς τσέπης ἔς τὴν δική μου ἤθελα νὰ φάξω καὶ ἔφαξα ἔς τὴν δική σας, νά !

— Ἔτσι αἱ ; εἶπεν ὁ Μαρκῆσιος, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ τῷ κρατῇ τὴν χεῖρα εἰς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου του. Ἐκαίμεν λάθος ! Για νὰ σου πῶ, τίνας τὰ πουλάς αὐτά ; Σ' ἐμένα δὲν περνοῦν, μόν' ἀκουσέ με : Εἰμπορὸν ἂν θέλω νὰ σε

παραδώσω ἔς ἓναν κλητῆρα νὰ σε πάγῃ ἔς τὴ φυλακή . . . καὶ ὁ Θεὸς κατὰ ξεῦρετι πότε θὰ βγῆς ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲν το κάμνω. Τὸ ἔργον σου μ' ἀρέσει. Φαίνεται λωποδύτης καὶ βλάκας πρώτης τάξεως. Ἔλα μαζί μου. Σοὶ προσφέρω μίαν θέσιν εἰς τὸ θηριοτροφεῖόν μου' σοῦ ἀρμόζει ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Θέλεις ; Πέ μου νὰ ἰ καὶ ἀφίνω τὸ χεῖρ σου, εἰ δὲ μή . . . δυστυχία σου, κακομοίρη !

Ὁ Καμπούρης ἐδέχθη καὶ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν κατετάχθη εἰς τὸν θίασον τοῦ Μαρκῆσιου.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ μοιραία φορὰ τῶν πραγμάτων συνήνωσε καὶ κατέστησε συντρόφους τοῦ ἀθλήου αὐτοῦ λωποδύτου τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν Τάκη, δύο παιδιὰ καλὰ κατὰ βάθος καὶ τίμα, μεθ' ὅλας τῶν τὰς παρεκτροπῶν !

Τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός, μικροὶ μου φίλοι, εἰμπορεῖ νὰ σας ἐμπνεύσῃ σοβαρὰς σκέψεις. Φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν διακρίσεις μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι κατέπεσαν ἀπαξ ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεως τοῦ καθήκοντος καὶ ὅτι ἀρκεῖ μὴ στάσις, μικρὰ ἢ μεγάλη, ἀδιάφορον, διὰ νὰποκαταστήσῃ

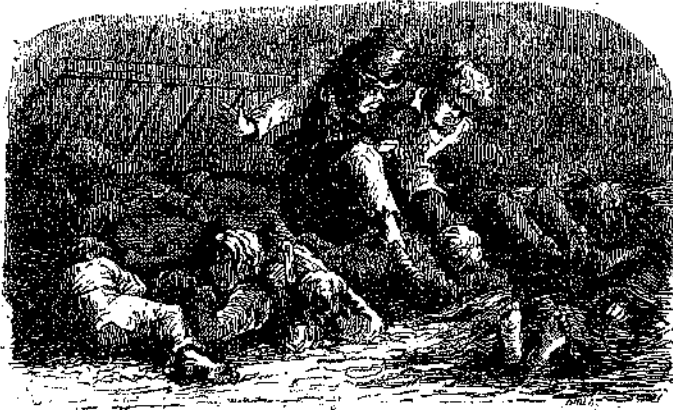
μεταξὺ αὐτῶν μίαν τερατώδη ἰσότητα.

Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰ τελειώσωμεν ἐδῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Καμπούρη, διότι ἡ τοῦ Γιαννάκη ἀπαιτεῖ τῶρα ἄληθινος τὴν προσοχήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ἀτυχὴς ἀπόπειρα δραπετεύσεως. — Παράδοξος ψυχαγωγικὴ ἐνασχολία τοῦ Μαρκῆσιου τῆς Γαλλόσας. — Ἐν φαρμακείῳ τετρατόχον. — Ἐξαισία ἀγρόσεως τοῦ Μαρκῆσιου ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἐλιξίριου τοῦ περιφήμου Μασσούλα, καὶ κατὰ συνέπειαν ὑπὲρ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ.

Ἀφήσαμεν ὅλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου παραδιδόμενα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ μεταμεσημβρινοῦ ὕπνου, ἐκτὸς τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰνησουχῶν πολὺ διὰ τὰς συνέπειας τῆς μελετωμένης δραπετεύσεώς των — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς ἄφινε νὰ κοιμηθοῦν. Τὸ σῶμα δυσκόλως ἀναπαύεται ὅταν τὸ πνεῦμα εἶνε τεταραγμένον.

Ἐβάδισαν σιγά-σιγά, κρατοῦντες τὴν ἀναπονήν των. (Σελ. 283, στήλ. α')

Όταν ελόκληρος ο θίασος άπεκρί- μήθη βαθύως και όταν ήμύορεσαν να συνεννοηθούν, χωρίς να τους άκούση τρίτος, ανελύθησαν και οι δύο εις δά- κρυα. Ούτε όργη πλέον, ούτε άπειλαί, ούτε άμοιβαίαι άνταγκλήσεις. Η έναν- τίότης τής τύχης, ή δυστυχία επί τέ- λους τους έθεράπευσε.

Μέχρι τής στιγμής ταύτης δεν ήσαν παρ' άπλοι άντροφοι, τους όποιους ή τύχη συνήνωσε και ή τύχη πάλιν έδύνατο ναποχωρήσει' αλλά από τούδε και εις το έξής ήσαν άληθείς φίλοι.

«Ω! μεθ' όποιας λύπης ώμίλου περι των γονέων των, τους όποιους τόσο άφρόνως και άξιοκατακρίτως είχαν έγ- καταλείψει και τους όποιους βεβαίως ή φυγή των θα είχε βυθίση εις την μεγα- λειτέραν άπελπισίαν!

Από την τελευταίαν αυτήν σκέψιν, την άνευ έγώισμου, αναγνωρίζω το είλι- λρινές τής μετανοίας των. Η άληθής και μόνη άξίεπαινος μεάνοια συνίστα- ται και το να μετανοή τις έχων υπ' όψει του; άλλους και ουχι τον έαυτόν του. Η άλλη μεάνοια, καθώς είπομεν, δεν είναι παρά έγώισμος μετημρισεμένος.

Ο Γιαννάκης και ο Τάκης ώρκί- σθησαν ότι θα έπωφελούντο τής πρώτης ευκαιρίας, δια να επιστρέψουν εις την πατρικήν των οικίαν και τυχουν συγ- γνώμης δια το παράπτωμά των, έστω και άν έπρόκειτο να την έξαγοράσουν δια τής σκληροτέρας τιμωρίας.

Και ή τιμωρία αυτή έυρέθη εις την στιγμήν. Όλοι περίξ των κοιμώντο, άφ' ου δέ άπέβαλον άπαξ το όλεθριον εκείνο άρκτόδερμα, ήδύνατο άκινδύως να έμφανισθώσι πρό του κόσμου.

«Νά φύγωμεν!» είπε χαμηλοφώνως ο Γιαννάκης.

«Νά φύγωμεν!» άπεκρίθη ο Τάκης.

Και από του βάθους του σιτοβολώνος όπου εύρίσκοντο, οι δύο φίλοι διηυθύν- θησαν προς την θύραν τής έξόδου, την όποιαν έδλεπον ήμίανοικτον.

Εβάδιζαν σιγά—σιγά, κρατούντες την άναπνοήν των δια μέσου των άνδρών του θιάσου οι όποιοι κατέκειντο έδω κ' εκεί, ως νεκροί επί πεδίου μάχης και τους όποιους τόσο μεγάλον είχαν συμφέρον να μη άφυπνίσουν.

«Ω, πώς έπαλλεν ή καρδιά των από φόβον εις κάθε ρόγγον, την όποιον ή- κουνον, εις κάθε κίνημα, εις κάθε τριξίμον, του υπό τους πόδας των άχούρου!

Επί τέλους άπέφυγον όλους τους κινδύνους τής διαβάσεως. Δύο βήματα άκόμη και ίδου αυτοί έλεύθεροι!... Φθά- νουν εις την θύραν... την άνοι- γουν.....

Έν φάσμα τότε όρθούται ένώπιόν των.

Και το φάσμα αυτό είναι ο τρομερός αυθέντης των, όστις, όρθιος επί του κα- τωφλίου, με τās χείρας έσταυρωμένας,

ροφών την μακράν του πίπαν, υποδέ- χεται τους δραπέτας δια θορυβώδους κογχασμού.

Φαίνεται ότι ή Θεία Πρόνοια δεν είχεν έξαντλήσει άκόμη όλας τās ποινάς, τās όποιας έπρεπε να υποστώσι προς έξα- γνισμόν, και μάλιστα αι σκληρότεραι και αι βασιαντικώτεραι τās έπεφυλάσ- σοντο κατόπι.....

«Πώς; πώς; για που, παρακαλώ, νεα- ροί μου καλλιτέχναι;» άνέκραξεν ο ά- παίσιος τύρανός των. Μήπως τυχόν θέλετε να μας άφήσετε;

«Ναι, άπεκρίθη ο Γιαννάκης, θέλο- μεν να επιστρέψωμεν εις τους γονείς μας. Δεν έχετε το δικαίωμα να μας κρατήσετε με το στανίδι.

— Σταθήτε! σταθήτε, νεαροί μου φιλόσοφαι. Άς συνομιλήσωμεν με ειρή- νην και άταραξίαν, άν άγαπάτε. Άπο- τελείτε μέρος του θιάσου μου, μου έδώ- σατε τον λόγον σας και είσθε υποχρεω- μένοι εις τούτο. Έπειτα έγώ δεν σας προσέφερα την πλέον λαμπράν φιλοξε- νίαν, ούτε σας ένέδυσα σαν βασιλόπουλα, ούτε σας έθρεψα με γεύματα λουκού- λια, ούτε έτελειοποίησα την άνατροφήν σας, δια να προσκόψω κατά τής σκλη- ροτέρας άχαριστίας! Όχι, αυτό δεν το έννοώ. Μου άνήκετε και σας κρατώ! Δεν θα σας επιστρέψω ποτέ να έγκατα- λείψετε το θηριοτροφείον, του όποιου είσθε ο καλλίτερος στολισμός. Όπίσω, λοιπόν, όπως είπω!»

Και την τελευταίαν ταύτην διαταγήν ο Μαρκήσιος συνώδευσε και δι' ένός συριγμού του μαστιγίου του λίαν πειστικώ.....

Οι δραπέται υπέκυψαν. Το σχέδιον απέτυχε!

Τυμπανοκρουσία παταγώδης έσήκωσε 'ς το πόδι όλους τους κοιμωμένους, διότι ο σαλτιμπάγκος έσοφίσθη νέον τρόπον χρησιμοποίησεως του χρόνου ο όποιος θα έμεσολάβει μέχρι τής ώρας τής έ- σπερινής παραστάσεως.

Μεταξύ των πολλών και ποικίλων επαγγελμάτων του Μαρκήσιου, τα όποια γνωρίζομεν, δυνάμεθα άκόμη να προσθέσωμεν το του έφευρετού έλι- ξιρίου, το του όδοντοιάτρου (προπάντων όδοντοβγάλτου) το του μυροπόλου, το του ιατρού των κάλων, το του φαρμακοπό- λου, βατανοπόλου, το του φιλζανθρώπου, κτλ. κτλ. Γενικόν πνεύμα, μεγαλοφυία τελεία ο Μαρκήσιος τής Γα- λόσσας!

Είς την έξάσκηση των ώφελίμων τούτων επαγγελμάτων άπεράσισε νάρσι- ρώνη τās όλίγας στιγμάς τής αναπαύ- σεώς του.

Διήρесе τον θίασόν του εις δύο ό- μίλους.

Οί μόν, ένδεδυμένοι λαμπρώς, θα τφ

έχρησίμευον ως έπιτελετον, άκολουθού- ντες το άμάξιόν του και έπαυζάνοντες την πρόστυχον πομπήν, ή όποια περι- βάλλει πάντοτε τους τοιούτους τσαρλα- τάνους.

Οί δέ, ένδεδυμένοι πρόστυχα ένδύματα χωρικών, θα έπαρουσιάζοντο διαδοχικώς ως περιεργοί, ως άσθενείς, ως άγορα- σταί, δια να προσελκύσουν τους άπλου- στέρους δια του παραδειγματός των.

Κατόπι ο Μαρκήσιος τής Γαλόσσας έκαμεν έν πρόχειρον φαρ- μακείον, το όποιον, προς το παρόν, απε- τελείτο από δοχεία, κυτία και φιαλίδια κενά καθολοκληρία, αλλά στολισμένα με μεγάλας έτικέτας, αι όποια άνήγ- γελλον:

Ιον. Άλοιφήν θεραπεύουσιν ριζικώς την κυνάγχην, τους κατάρρους, την φθίσην, την περιπνευμονίαν, τους τύλους των ποδών κτλ. κτλ. Ητο ή μόνη ά- λοιφή, την όποιαν είχαν έγκρίνη το Ιατροσυνέδριον των Παρισίων και ή μόνη, τής όποιας έδύνατό τις να κάμη χρΐσιν επί ζώων, σκύλων, γάτων, προ- δάτων, πτηνών και κερασφόρων.

Ζον. Παχύμυρον (πομάδα) προλαμ- βάνον την πτώση και την λεύκανση των τριχών, θεραπεύον δέ και την χρο- νιωτέραν... φαλάκρην. Και αυτό επί- σης ήτο έγκεκριμένον υπό του Ιατρο- συνεδρίου, ως το μόνον κτλ. Η έτικέτα συνίστα ίδιαιτέρως προσοχήν εις όσους τυχόν ήθελον κάμη χρΐσιν του παχυ- μύρου αυτού, να μή το έγγίσσουν με τα δάκτυλα ποτέ, διότι διόλου άπίθανον (τόσον μεγάλη ήτο ή δύναμις του!) να ίδουν φουμένας έν άφθονία τρίχας εις το άκρον του δείκτου και του αντίχειρος, — πράγμα όχι πολύ ευχάριστον, έν- νοείται!

Ζον. Βάλσαμον θαυμασίον και μοναδι- κόν δια τα τραύματα, τα καθήματα, τα δήγματα, τα σχίσματα και έν γίνεται δι' όλας τās πληγάς. Και αυτό συστημένον και έγκεκριμένον καταλλήλως.

Δια να συνθέση αυτά τα τρία περι- φρημα Ιατρικά ο Μαρκήσιος έλαβε μικράν ποσότητα χοιρίνου λίπους, έγέ- μισε με αυτό άδακρίτως όλα τα κενά δοχεία και τα περιέβαλε δια πρασίνου χαρτίου και άργυράς κλωστής. Έπάνω εις το πράσινον χαρτίον υπήρχε μία εί- κών, παριστώσα ένα σεβάσιμον ιατρόν, φέροντα τήβεννον άστεροκέντητον, σκού- φον μητερόν και γενειάδα λευκήν, εις την χερά του έκράτει ράβδον συμβολι- κήν, περι την όποιαν είλίσσοντο όρεις, έθεράπευε δέ το πρό αυτού πλήθος έξ άνδρών, γυναικών και παιδίων, ως μό- νην άμοιβήν άποδεχόμενος τās έγχαρ- θίδους αυτών εύλογίας. Και κάτωθεν τής εικόνας ήτο αναγεγραμμένον: «Φραγ- κλίνος, ο έφευρέτης του ά- λεξικεραύνου, του άλεξιπύ-

ρου, του άλεξιλάτου, του άλεξιβρόχου, του άλεξη- λίου και του άλεξιπτώτου.»

Έννοείται ότι το αυτό χοιρίνον λίπος μετεβλήθη, μεταβαλλομένης μόνον τής έτικέτας, εις άλοιφήν, εις παχύμυρον και εις βάλσαμον.

Ο εύφυής φαρμακοποιός έλαβε κα- τόπι άπλου άνλευρον άραβοσίτου — κοι- νοτάτου εις το χωρίον, — έγέμισε με αυτό διάφορα κυτία και δια τής ίδιας μεθόδου το έκαμεν: όδοντόκονιν, κα- θάρσιον, φάρμακον κατά τής ήμικρανίας, δηλητήριον προς έξολόθρευσην των πον- τικών. Και όλα αυτά, έννοείται, με την έγκρισην πάλιν του Ιατροσυνεδρίου.

Κατόπι έλαβεν άχυρον—δ αυτό δά, ήτο άφθονάτατον μέσα εις τον σιτοβολώ- να! — το έκοψε λεπτά και κανονικά, το έτόλιξεν εις μικρά πακέτα και δια τής μεθόδου τής έτικέτας, το μετέβαλεν εις ασπαθόχορτον τής Έλβετίας (φάρμακον δια πληγας) εις τέτον τής Κίνας, και εις «χόρτον δια τους άσθενείς και τους έν άναρρώσει και έν γένει δια τους έχοντας άσθενή στόμαχον, να το ζεματί- ζουν και να το πίνουν σαν το τσί.»

Ηδη υπελείπετο μόνον ή κατασκευή του θαυμασιώτερου όλων των Ιατρικών, των έπινοηθέντων υπό του Μαρκή- σίου «του άληθοϋς έλιξιρίου του Μάθουσαλά» (και τούτο με την έγκρισην του Ιατροσυνεδρίου και με προνόμιον έφευρέσεως.)

Άς προσθέσωμεν τώρα ότι ή όδη- γία, ή όποια συνώδευε κάθε Ιατρικόν, έκοσμήτο με την εικόνα που περιεγρά- φημεν και άπρηθήμε, με τα αναγκαία πιστοποιητικά, όλας τās μυθώδεις και θαυμαστές θεραπείας, τās όποιας είχε κάμη το φάρμακον. Και οι πιστοποι- ούντες τα θαύματα ταύτα ήσαν πάντοτε άσθενείς φανταστικοί, «κηροχθέντες άνί- ατοι υπό των Ιατρών.»

Η συνταγή του θαυμασίου εκείνου έλιξιρίου ήτο πατριαρχικής, τή άληθεία, απλότητος. Ο ένδοξος χημι- κός ήντλησεν ύδωρ καθαρόν από την δεξαμενήν, την έν τώ μέσω τής αύλής, ή όποια έχρησίμευε δια το πότισμα των ζώων. Και δια του πρωτογενούς τούτου ύγρου έγέμισε μίαν έκατοστονήν φιαλί- νωδον, τās όποιας έπωμάτισε δια σφρα- γίδος εκ κηρού, παριστώσης το έμβλημα του, δηλαδή δύο ιγδια διεσταυρωμένα χιαστί και κάτωθεν. Τή πασχούση άνθρωπότητι. Τέλος ή έτικέτα με την όποιαν ο Μαρκήσιος περιέ- βαλεν έκάστην φιάλην του άγνωστάτου εκείνου ύδατος, άνέγραφε μεταξύ των άλλων και την εξής:

Σπουδαίαν είδοποιίνδιν.—Πάσα φιάλη μη φέρουσα την υπογραφήν μου και το έμβλήμα μου κηρύσσεται παραποιημένη και οι νοθηταί καταδικάζονται δι' έλιξ της άσσηφθής του νόμου.

Πιστεύσατέ το, μικροί μου αναγνώ- σται! Σχεδόν όλα τα μοναδικά εκείνα φάρμακα, τα θεραπεύοντα ριζικώς και άλανθάστως πάσαν νόσον και πάσαν μα- λακίαν, των όποιων αι πομπώδεις άγγε- λια δημοσιεύονται εις την τετάρτην σε- λίδα των εφημερίδων, αυτοσχεδιάζονται δια μεθόδων τόσο απλών όσο και ή του Μαρκήσιου τής Γαλόσσας. Είναι το ψεύδος μέσα εις φιάλην, εις φιαλίδιον, εις κυτίον ή εις δοχείον. Μίνον οι άνόητοι πίπτουν θύμα τής ά- πάτης. Και πιστεύω προς τιμήν σας, ότι ποτέ δεν θα πληρώσετε ούτε τον έλάχιστον φόρον εις τον άναιδή αυτών σαρλατανισμόν, όπως οι άπλοικώτεροι....

Άφ' ου έτελείωσαν όλα αυτά αι προε- τοιμασίαι, ο Μαρκήσιος εξέκίνησε, προηγουμένης ως πάντοτε τής κατοφώ- νου όρχήστρας του, και μεταβάς έγκα-

Για που, παρακαλώ; (Σελ. 282, στήλ. Β')

θιδρόθη υπερηφάνως εις την πλατείαν του χωρίου.

Η ένδυμασία του υπέστη μερικώς τροποποιήσεις, κατά τās απαιτήσεις του νέου επαγγέλματος. Ο Μαρκήσιος έφόρει παλαιόν ιμάτιον έρυθρόν με χρυ- σās έπωμίδας, θυμιάζον πολύ με με- γάλην στολήν άγγλου στρατηγού, και μεγάλον τρίκοχρον πέλον με φανταστικόν σήμα και πράσινον πτερόν.

Ο πάταγος τής όρχήστρας, — τής ό- ποίας ο Γιαννάκης και ο Τάκης έξηκο- λούθουν να είναι μέλη — συνήθροισε τα- χέως κόσμον πολύν περι το θριαμβευ- τικόν άρμα του τσαρλατάνου.

Επί τέλους ο Μαρκήσιος τής Γαλόσσας έπέβαλε σιγήν εις τους καλλιτέχνας τής ακολουθίας του' ύψωσε την δεξιάν χεέρα μέχρι του μετώπου, ως δια να χαιρετίση στρατιωτικώς το πλήθος, και στριξίξας την άριστεράν επί του ισχίου του, έλαβε τον λόγον και ώμί- λησεν ως εξής:

[Έπειτα συνέχεια] ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΕΡΟΥΛΑ

Δεν είναι δά και τόσον δύσκολο πράγ- μα νανε κανείς μαμμά, είπε μίαν ήμέ- ραν ή Σμαράγδα εις την μητέρα της' να ντύνη και να ξεντόνη το παιδί της σαν νανε κούκλα και είναι και πλείο διασκε- δαστικό' γιατί το παιδί είναι κούκλα που όμιλει που γελά που χορεύει που άπλώ- νει τα χέρια. Περισσότερη ευχαρίστησι θάχω να φροντίσω για ένα παιδάκι παρα για την κερένια κούκλα μου που μένει άκίνητη και δεν λέγει μηδέν ένα ευχα- ριστώ.

— Λοιπόν νομίζεις πως μόνον ευχα- ριστήσεις έχουν αι μητέρες; είπεν ή Κυρία Σάθα.

— Και βέβαια! είπεν ή Σμαράγδα' άν θέλεις έγώ γίνομαι μαμμά 'ς τη Σο- φία μας.

— Νομίζεις πως θα είμπορέσης να τα καταφέρεις; ήρώτησεν ή μητηρ.

— Ω, βέβαια, είπεν ή Σμαράγδα με πεποίθησιν.

— Δεν θα σου είναι πολύ δύσκολον να σηκώνεσαι πρωί πρωί και να περι- ποιήσαι το μικρό;

— Όχι, μητέρα.

— Νάχης όλο 'ς αυτό το νού σου δια να ιδής μήπως του λείπει τίποτε, να το προσέχης όλοένα μη έγγίσση τίποτε που μπορεί να το βλάψη;

— Όχι, μητέρα.

— Και άφ' ου το περιποιηθής όλη την ήμέρα νάχης το νού σου 'ς αυτό και την νύκτα;

— Και την νύκτα...! είπεν ή Σμαράγδα τίποτε δεν εφοβήθη έως τώρα, αλλά τον ύπνον τον ήγάπα' την νύκτα... Δεν κειράζεται ή Σοφία μας σαν κοιμάται.

— Πρέπει να σεβαίνωσαι ότι είναι σκεπασμένη και δεν θα κρουνη, να την σηκώνης όταν είναι ανάγκη... και να την έμποδίζης να βλέπη κακά όνειρα.

— Θα της διηγούμαι διασκεδαστικά παραμύθια πριν κοιμηθ' κ' έτσι δεν θα βλέπη κακά όνειρα.

— Καλά λοιπόν εις πρώτην ευκαι- ρίαν θα σε βάλω να με άντικαταστήσης.

Μετά τινος ήμέρας ή μάμμη τής Σμαράγδας ήσθνήσεν, όχι πολύ βαρέως, άλλ' αρκετά' ώστε να γίνη ανάγκη να υπάγη να την ιδη ή κυρία Σάθα.

Η πόλις εις την όποιαν κατΐκει ή μάμμη ήτο μακράν, ώστε ή κυρία Σάθα δεν ήδύνατο να υπάγη και να επιστρέψη αύθημερόν. Άπεφασίσθη λοιπόν ν' ανα- χωρήση την έσπεραν και να διέλθη όλην την ήμέραν με την μητέρα της και να επιστρέψη την επαύριον.

Η ευκαιρία ήτο κατάλληλος, δια να δοκιμάση τās καλās διαθέσεις τής Σμα- ράγδας.

— Νά που έγινεν η επιθυμία σου, τή είπεν η μήτηρ της. Άφίνω εις την φύλαξιν σου την Σοφία μας έως ότου να έλθω, συ θα είσαι υπόλογος δι' ε, τι κάνει.

Η κυρία Σάθα έδωκε πολλὰς παραγγελίας εις την θυγατέρα της επί τέλους δέ τή είπε :

— Άν εύρης πολυ δύσκολον τή δουλειά, φώναξε την Άναστασία αλλά σε είδοποιώ ότι τής έδωκα διαταγή να σε αφήνω όλως διάλου ελεύθερη, και μόνον αν την προσκαλέσης να έλθη.

— Ω, εύχαριστώ, μητέρα! μή σε μέλη δεν θα την χρειασθώ.

Η μικρά Σοφία είχε πλαγιάση πριν αναχωρήση η μήτηρ της, και το κρεββάτακι της μετεκομίσθη εις το δωμάτιον τής αδελφής της χωρίς να το έννοηση έκοιμάτο τόνσον βαθεία!

Δέν συνέθη όμως το ίδιο και εις την Σμαράγδαν εκείνην την νύκτα ήτο όλως διόλου ανήσυχος δέν ήδύνατο ούτε έτόλμα να κοιμηθῆ, εκ φόβου μήπως η μικρά αδελφή της λάβη εις τίποτε την ανάγκην της και ότε δε από τον κόπον έκλεισε τέλος τα βλέφαρά της, δέν έκοιμήθη με την συνήθη της ήσυχίαν.

Διά τουτο ότε εξημέρωσε ήτο καταμουδιασμένη από την κούρασιν. Άλλά έβαλε όλα τα δυνατά της, έσηκώθη άμέσως διά να προφθάση να ένδυσθῆ και να είνε έτοιμος όταν θα έξυπνήση η Σοφία.

Η Σμαράγδα είχαν ήδη πρό αρκετής ώρας ένδυσθῆ πριν να έξυπνήση η Σοφία.

Η μητερούλα λοιπόν έσκέφθη τότε να τακτοποιήση το δωμάτιον, και να έτοιμάση τα φορέματα του παιδιού της έπειτα δε έπερίμενε.

Το παιδίον όμως δέν έξύπνα.

Τέλος πάντων έξύπνησε, και κατ' αρχάς έξέβαλε μικρόν παράπουν, έπειτα ήρχισε να ξερωινίξη: Μαμμά! Μαμμά!

— Σήμερα είμαι εγώ η μαμμά, είπεν η Σμαράγδα.

— Όχι, δέν είσαι σύ, θέλω τή μαμμά!

Η Σμαράγδα είπεν εις την αδελφούλαν της ότι η μητέρα έπήγε να κάμη περίπατον και θα έπιστρέψῃ ες όλιγον.

Τα κλαύματα έδιπλασιάστησαν.

Η Σμαράγδα ματαίως προσπάθει να καθησυχάση το παιδίον, και έλυπείτο πολυ βλέπουσα ότι δέν το κατώρθωνε με κανένα τρόπον. Τής ήλθεν η ιδέα να προσκαλέση την Σταυρούλαν αλλά άμέσως εξήγγεθη η φιλοτιμία της.

— Από τώρα; είπε, να φανώ εύθως εύθως πως δέν έλεγα σωστά;

Τότε έλαβε νέαν ύπομονήν, και ήρχισε να διηγῆται εις την Σοφίαν εν ώραιότατον παραμύθι όταν έφθασεν εις το περισσότερον ένδιαφέρον μέρος, διέκοψε την διήγησιν της και είπε:

— Έλα, Σοφία μου, σήκω! θα σου είπω το τέλος όταν σηκωθῆς.

— Ναι, ναι, είπεν η Σοφία και ήπλωσε τους δύο βραχιονάς της.

Νά, εξήλθεν από το κρεββάτακι της αλλά δέν είχε αυτό όλον πρέπει και να την ένδύση. Ότε η Σοφία είδε το νερόν και τους σπόγγους ήρχισαν τα βάσανα. Έκρυπτε το πρόσωπόν της, έτρεχεν έδω κ' εκεί, εις τας γωνίας του δωματίου μεθ' όλας τας άπειλάς τής Σμαράγδας, ήτις ήτο κατακόκκινον από την ανυπομονησίαν.

— Άν η Άναστασία ως τόσο ήτο έδω, θα μ' έβοηθούσε! είπε με τον νούν της. Άλλά μετ' όλιγον.

— Ω, όχι, δέν θα την φωνάξω! είπα πώς θα τα κατφέρω όλα μόνη μου.

Τότε κατέφυγεν εις εν στρατήγημα. — Σάν δέν έλθης να σε πλύνω και να σ' ένδύσω θα υπάγω κ' εγώ μόνη να συναντήσω την μητέρα. Η φεβέρα αυτή έφερε το αποτέλεσμα της. Η Σοφία άφηκε να την ένδύση η αδελφή της. Άλλά το πράγμα δέν ήτο εύκολον.

Τέλος πάντων το κατώρθωσε σχεδόν μόνον η ζώνη μένει ακόμη η Σμαράγδα δέν ήμπορεσε να δέση ένα φιόγγον όπως πρέπει τον έδενε, τον έλυνε, τον έξανάλυνε, εν φ' η Σοφία κουρασθεύσα να μένη όλην την ώραν εις την ίδιαν θέσιν, έμειντο, και πάντοτε έκτύπα τα ποδαράκια της χωρίς να συλλογίζεσαι αν έδυσκόλευε το έργον τής αδελφής της.

Η Σμαράγδα έχασεν όλον το θάρρος και όλην την ύπομονήν της, και την κατέλαβε θυμός, διότι δέν ήμπορει να κάμη τίποτε και την έπήραν τα κλαύματα.

Η Σοφία έστρεψε και την είδε με έκπληξιν.

— Δέν θέλω να κλαῖς, να! είπε, και την έννηγαλίστη εις τον λαιμόν.

— Η Σοφία είνε καλή! είπεν η Σμαράγδα, την όποιαν η θωπεία εκείνη εκάμνε να λησμονήση όλους τους κόπους και όλα τα βάσανα.

Και αυτή έφίλησε την αδελφήν της, εις το γλυκυ δέ εκείνο έναγκάλισμα ελησμόνησε τον μικρόν εγωισμόν της.

— Έλα, θα πάμε να εύρωμε την Άναστασία για να σ' ένδύση καλά εκείνη.

Ότε επέστρεψεν η κυρία Σάθα η Σμαράγδα διηγῆθη εις αυτήν τι συνέβη, και ριφθεύσα εις την άγκάλην τής τή είπε:

— Ω, μητέρα, μητέρα! Πόσο δυσκολώτερα άφ' ε, τι ένόμιζα είνε να είνε κανείς μητέρα, καλή μητερούλα! πόση καλωσύνη και ύπομονή έδωκε ο Θεός εις τας μητέρας διά να μπορούν να ανατρέφουν τα παιδάκια των!

Σοφία ΔΗΜΟΥ

Ο ΤΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΑΚΗ

Ο Άδρακτῆς και η γυναίκα του έχων εύτυχημένοι εις μίαν μοναχικήν κληύθην.

Εις απόστασιν μιᾶς ώρας περίεξ δέν υπήρχε κατοικία, αλλά δέν έστενοχωρούντο διά τουτο εϊργάζοντο όλην την ήμέραν και την έσπέραν ανεπαύοντο διηγούμενοι τι έκκαμαν την ήμέραν εκείνην.

Πλησίον των έμαγάλωναν τα δύο παιδία των ετών δέκα.

Ο Σταυράκης και η αδελφή του η Σταυρούλα έγεννήθησαν την ίδιαν ήμέραν, ήσαν δίδυμοι. Ο πατήρ, η μήτηρ και τα παιδία ήγαπάντο με τρυφερότητα, το όποσον ήρκει διά την εύτυχίαν των' άλλ' είχαν και άλλους λόγους να είνε εύχαριστημένοι το κτήμα των έδωκε καλόν καρπόν και έχων με κάποιαν άνεσιν.

Μίαν ήμέραν έσηκώθησαν πολυ πρωί εν φ' δε η μήτηρ βοηθουμένη από την Σταυρούλαν, ήτοίμαζε το πρόγευμα, ο Άδρακτῆς και ο Σταυράκης έκαιμων προετοιμασίας διά τον τρύγον.

Έπρεπε να πλύνουν τον κάδδον εις τον όποσον θα έθετον τας σταφυλάς, να θεσουν τα βαρέλια όπου θα έθετον τον οίνον, να ίδουν αν όλα ήσαν εις καλήν κατάστασιν' όλη αυτή η έργασία είνετο με χαράν, διότι τα κλίματα ήσαν καταφορτα με σταφυλάς, ο δε Άδρακτῆς επανελάμβανε με εύχαρίστησιν:

— Δέν πιστεύω να μας φθάσουν τα βαρέλια μας φέτος.

Εν φ' έπρογευματίζεν είπεν εις την σύζυγόν του:

— Αύριον θα σηκωθώμεν από την αυγή και θα πάμε να τρυγήσωμε και άφ' ου δέν έχω τίποτε να κάμη σήμερα θα πάω να κόψω την βαλανιδιά που ξηράθηκε φέτος:

— Καλά, ες το καλό, άνδρα, και ξε το νού σου.

Άλλά ψυ! πριν βραδιάση, ο δυστυχῆς Άδρακτῆς έκειτο εις το έδαφος, διότι εις κλάδος θρούς πεσών έθραυσε την κνήμην του.

Η δυστυχῆς γυναίκα του, βοηθουμένη από τα δύο παιδία της, εξήκλωσε τον πληγωθέντα εις την κλίνην του, άφ' ου δε καρήγγειλε εις τον Σταύρον και την Σταυρούλαν να τω δώσουν να πίνη, να μη κάμουν θόρυβον, και να μη άπομακρυνθούν από πλησίον του, ανεχώρησε τρέχουσα διά να φωνάξῃ τον ιατρόν.

Και εύτυχίαν τον συνήτησε καθ' όδον έπιστρέφοντα από ένα ασθενῆ. Επέστρεψε λοιπόν μαζί του, και ήλθε γρηγορώτερα άφ' ε, τι είχε φαντασθῆ.

Το κτύπημα του Άδρακτῆ δέν ήτο πολυ σοβαρόν εν τούτοις άπήτει πλήρη και παρατεταμένη ήσυχίαν.

Ο ιατρός, όστις ήτο πολυ επιδέξιος χειρουργός έθεσε την κνήμην του Άδρακτῆ εις το μέσον δύο σανιδίων και περιέστρεψεν αυτήν διά λωρίδων ύφασματος ώστε να μη δύναται να κινήται έπειτα ανεχώρησεν άφ' ου είπεν ότι αν έμενεν ήσυχος θα ίατρευετο έντελώς μετά σαράντα ήμέρας.

Σαράντα ήμέρας να μη κινήθῃ από την θέσιν του! Ητο φοβερόν.

Την έσπέραν ο Άδρακτῆς ήτο καλλίτερα έκοιμήθη καλά, την επαύριον ο πόνος έπέρασε, η μόνη δε στενοχωρία του Άδρακτῆ ήτο ότι έμενεν εξηπλωμένος χωρίς να κάμη τίποτε. Και τουτο ίσα-ίσα, εις τας ήμέρας του τρύγου!

— Μην ανησυχῆς, άνδρα μου, είπεν εις τον Άδρακτῆν η γυναίκα του' αύριον θα πάμε να τρυγήσωμε τα σταφυλία' σήμερα είμαι κάπως κουρασμένη και έχω ζάλη ες το κεφάλι.

Άλλά την επαύριον η δυστυχῆς δέν ήμπορεσε να σηκωθῆ' είχε κυρετόν η Σταυρούλα τής έθραυσε ζεστόν και ο Σταυράκης έπήγε να προσκαλέση τον ιατρόν.

Ούδε την ακόλουθον ήμέραν έσηκώθη από την κλίνην.

Τότε ο Σταύρος είπεν εις την αδελφήν του:

— Χωρίς άλλο, είπεν, η μητέρα αρρώστησε προχθές που πήγε να κλέσῃ τον ιατρόν. Επήγε τρέχοντας ήτο καταιφρωμένη και θα εκρώσασε τ' άμαξάκι του γιατρού. Να μη την αφήσωμε να σηκωθῆ. Τι λές, Σταυρούλα, τρυγώμε οι δύο μας;

Και η Σταυρούλα αυτό ήθελε και οι δύο λοιπόν έμύθησαν εις το δωμάτιον με ήθος άποφασιστικόν.

Η δυστυχῆς μητέρα έμειδιάσε θλιβερώς όταν τα παιδία τῆ ανέκοίνωσαν το σχέδιόν των.

— Καίμένα παιδάκια μου, είπεν αν ήσθε μεγαλειότερα, αί, δέν λέγω, θα τα καταφέρνατε όπως όπως' μα είνε μονάχα δέκα χρόνων!

Η Σταυρούλα, η όποία ήτο έξυπνη όπως πολλά κοράσια, είπεν ότι άφ' ου ήσαν δύο, μαζωμένοι είνοντο είκοσι χρόνων.

Ο Σταύρος διεβεβαίωσεν ότι ήδύνατο να κάμη, ότι εκάμιν ο πατήρ του τον περασμένον χρόνον, η δε μήτηρ του συγχινηθεύσα από την προθυμίαν του υιού της, έδωκε την άδειαν ναρχίσῃ από αύριον η έργασία.

Η Σταυρούλα έμεινεν εις το σπίτι το πρωί, διά να περιποιηθῃ τους δύο ασθενείς' κατά το διάστημα τούτο ο Σταύρος έμάζευσε σταφυλία, τα έφερην εις την οίκίαν και στα έρριψεν εις ένα μεγάλον κάδδον. Το μεσημέρι έπροσκάλεσε την αδελφήν του, έπλυναν και οι

δύο πολυ, πολυ τα ποδαράκια των, η Σταυρούλα εκάρφωσε ύψηλά το φόρεμά της, και με μίαν σκόλα κατέθησαν εις τον κάδδον, ο όποιος ήτο βαθύς.

Με τα ποδαράκια των επάτησαν τα σταφυλία' έπειτα έπέινασαν και άνέθησαν να γευματίσουν και να ξεκουρασθούν λιγάκι.

Η μητέρα των παιδιών έπεδοκίμασε δσα είχαν κάμη τα δύο παιδία. Ητο κατά τι καλλίτερα, άλλ' είχαν ακόμη πολλήν ζάλην. Εν τούτοις τα δύο παιδία εϊργάζοντο με τόνση εύχαρίστησιν ώστε δέν ανησυχῆ διάλου.

Μετά μεσημέριον ο Σταύρος επέστρεψεν εις το άμπέλι παρακολουθούμενος και υπό τής αδελφής του τώρα, τόνσον δε καλά εϊργάσθησαν και οι δύο, ώστε την επαύριον όλα αι σταφυλια ήσαν εις τον κάδδον και ήσαν πατημέναι από τα τέσσαρα ποδαράκια.

— Τώρα, παιδί μου, είπεν ο Άδρακτῆς εις τον υιόν του, δέν έχεις να κάμη άλλο παρά να περιμένῃς το κρασί θ' αρχίσῃ από αύριον να βράξῃ.

— Πατέρα, είπε το παιδίον, έως τώρα ένοιωθα τί έκαμα' αλλά πώς γίνεται αυτό το βράσιμο του κρασιού χωρίς φωτιά; Πώς ο μεύστος που είνε τόνσον θολός θα καθαρίσῃ; Πώς θα γίνῃ αλιχο κόκκινον;

— Τώρα πήγαίμε να κοιμηθῆς, έχεις πολλήν ανάγκην να ήσυχάσης και συ και η αδελφή σου. Αύριον που θα μείνετε μαζί μου θα σας πω τί ξερω δι' αυτό που μ' έρωτάς.

Την επαύριον τα δύο παιδία εκάθισαν πλησίον τής κλίνης του πατρός των' αυτός δε είπε τα εξῆς εις τον Σταύρον και εις την Σταυρούλαν:

— Επρέπε βέβαια πώς το κρασί γίνεται από τον χυμόν των σταφυλιών' ξεφετε ακόμη πώς τα σταφυλία έχουν μέσα των ζάχαρι. Όταν λοιπόν ένα υγρόν που έχει μέσα του ζάχαρι, τ' αφήσουν μονάχο του, αυτό βράζει σαν να το είχε βάλῃ κανείς επάνω ες την φωτιά. Αυτό λέγεται ζύμωσις' όλιγον κατ' όλιγον η ύλη η όποία περιέχει ζάχαριν άποσυντίθεται και σχηματίζονται δύο διαφορετικά πράγματα. Το πρώτον είνε το οινόπνευμα με το όποσον κάμνουν τα σπύρτα και τή ρακή, το άλλο είνε ένα αέριο, που δέν φαίνεται, σαν τον άερα, και αναβαίνει και ζητεί να περάση ανάμεσα από τον όγκον των πατημένων σταφυλιών. Απ' αυτό προέρχεται το βράσιμο που μορφεύει να ιδῆτε αυτές τας ήμέρας ες το πατητήρι.

Αναβαίνοντας παίρνει μαζί του τας άκαθαρσίας. Αν το πατητήρι ήτο εις μέρος κλειστό, δέν θα σας άφίνα να πλησιάσετε δο βαστά η ζύμωσις, γιατί το αέριο που βγαίνει, το άνθρακικόν εξυδπως το λέγουσιν, είνε πολυ επικίνδυνον να το αναπνεύσῃ κανείς. Δέν έχει ούτε όσμην,

ούτε χρώμα, μολταυτα εϊμπορεί να φαρμακώσῃ σε όλίγα λεπτά εκείνον που το αναπνεύσῃ. Άλλά το μέρος όπου είνε ο κάδδος είνε ανοικτό, το αέριο βγαίνει έξω και δέν είνε φόβος. Το αέριο, εϊπαμε, βγαίνει, μα το οινόπνευμα μένει' αυτό κάνει το κρασί.

— Έκατάλαβες; είπεν ο Άδρακτῆς προς τον υιόν του.

— Ναι, και αν θέλῃς, μπορώ να σου πω λέξι προς λέξι δσα μου είπες.

— Καλά, είπεν ο Άδρακτῆς, πήγαίμε να ιδῆς αν άρχισε η ζύμωσις' μη σκόβῃς καλύ επάνω από τον κάδδον και μη μένης πολλή ώρα εκεί κοντά. Μη λησμονήσης δσα σου είπα διά το ανθρακικόν εξυ που βγαίνει.

— Το κρασί βράζει! είπεν ο Σταύρος μετά τινας στιγμάς.

Η κατάσταση τής μητρός εκκαλιτέρευσε' έσηκώθη και ήτοίμασε καλόν γεύμα διά τους μικρούς τρυγητάς.

Μετά όκτώ ήμέρας ο Σταύρος ήνοιξε την κάνουλαν και έβγαλε κρασί καθαρό και το έφερην εις τον πατέρα του.

— Λαμπρό! είπεν ο Άδρακτῆς άφ' ου το έγεύθη' τώρα πρέπει να το βάλωμεν εις τα βαρέλια.

Η μήτηρ του Σταύρου και τής Σταυρούλας έβόηθησε τα παιδία, ώστε το πράγμα έτελείωσε προ τής έσπέρας.

Όταν τα δύο βαρέλια εγέμισαν, ο Σταύρος παρετήρησεν ότι έμενεν ακόμη άρκετόν εις τον κάδδον.

— Θάναε ως δέκα όκάδες ακόμη και δέν έχομε βαρέλι.

— Γέμισε μποτίλλιες' μα τήραξε να μη της γεμίσης ως επάνω, γιατί η ζύμωσις δέν έτελείωσε ακόμη, θα αρχίσῃ σιγανά και το αέριο, σαν δέν μορφεύει να βγῆ θα σπάσῃ τής μποτίλλιες.

Και αυτόν τον τρόπον ο Σταυράκης έμαθε πώς κάμνουν το κρασί με τον τρόπον του δε ειλκυσε την εκτίμησιν του πατρός του, ο όποιος είδε με χαράν ότι εις την δύσκολον εκείνην περίστασιν ο υιός του έφέρθη ως να ήτο μεγάλος.

Και η Σταυρούλα επίσης έμαθε πώς μία κόρη εϊμπορεί να είνε ώφέλιμος εις το σπίτι της, χωρίς θόρυβον και ανησυχίαν, αλλά πρόθυμος και εύθυμος πάντοτε.

Από την ήμέραν λοιπόν εκείνην εγινε φίλη τής μητρός της και έμπιστος, τούτέστι κατι περισσότερον παρά απλή κόρη.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΒΑΓΚΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΩΤΗΡ

Η σελήνη λάμπει επί των βράχων, οίτινες ύφονται απ' εδω και απ' εκεί των όχθων της Τσερνάγιας. Μία ώχρά, τρέμουσα άκτις πίπτει εις το ποτάμιον, το μελαγχολικόν και σκοτεινόν, το όποιον δικαίως φέρει τό όνομα Τ σ ε ρ ν ά γ ι α, τό μαύρον.

Εδωτυχώς ουδείς ρώσος σκοπός, ουδεις όπλισμένος Κοζάκος φαίνεται επί των βράχων, διότι εις την τρέμουσαν εκείνην λάμψιν θα έβλεπε να πλησιάζη βραδέως εις την όχθην μίαν λέμβον εις την όποιαν επέβαινον άνθρωποι φορούντες στακτερούς μανδύας. Και ή άκτις εκείνη της σελήνης θα έδεικνυε τον χρυσούν σπιθηρισμόν μιας έπωμίδος και την χαλυδδίνην λάμψιν των λογγών, αλτινες ήσαν έμπαγγμένα εις τό άκρον των όπλων.

Ητο εποχή πολέμου. Ο Ναπολέων και ό Αλέξανδρος, οι δύο κύριοι του κόσμου κατά τους χρόνους εκείνους, ήθελον να καταστρέφουν ό εις τον άλλον. Οτε ό πόλεμος έρημόνει χώραν τινά, και ή ώραιότερα αν είναι, δεν υπάρχουν πλέον ουτε φαιδραί ήμέραι ουτε ήσυχαι νύκτες, ουτε άπέλαυσις, ουτε έλπις, μόνον τρομεραί σκηναί σφαγής και θανάτου, όπου οι άνθρωποι θανατώνουν ανθρώπους.

Ο ύπολογαγός Αλλαίν δε Κεργοέλ, νεαρός γάλλος αξιωματικός, πρό όλίγου έξελεθών εκ της στρατιωτικής σχολής, έλαθεν άδειαν παρ' ανωτέρου αξιωματικού να ενεργήση κατόπιευσιν.

Ο Αλλαίν όρθος εις την πρώην της λέμβου, αποφασιστικός, προσεκτικός ως άνθρωπος πηγαίνων να εξετάση άγνωστον χώραν και έτοιμος να πολεμήση, ήτο λυπημένος ό νοός του έτραχεν αλλού. Είχεν ανατραπή έπιμελώς από δύο γυναίκας, αλτινες τον ήγάπων πολυ, την μητέρα του και την μάμμην του, και έσκέπτετο ότι βεβαίως ή άγάπη της πατρίδος εινε πολύ ιερόν πράγμα, απ' ου δι' αυτήν έφυγε μακράν από τα αγαπητά εκείνα άντα, χωρίς να λυπηθή και πολύ, και ήλθε να πολεμήση εναντίον ξένων, εναντίον ανθρώπων τους όποιους δεν εγνώριζε, και προς τους όποιους δεν ήσθάνετο κανέν μίσος.

Πρό μικρού άκόμη είχε δείξη ότι ουδεμίαν έχθροπάθειαν είχε κατά των δυστυχών ρώσων χωρικών.

Οτε τό σύνταγμα του ενεφανίσθη εις την εισοδον ενός χωρίου, ακολουθούν τα ίχνη ενός στρατιωτικού σώματος, τό όποιον είχε συνάψη εκεί μάχην, είδε συγκεχυμένως κάτι όμοιάζον προς άνθρωπιον σώμα, να κινείται πλησίον των καταπιπτόντων τοίχων ήρειπωμένης κωλύθης. Πλησιάζας άθροδύως εβραν εκεί έν παιδίον ώχρόν και περίτρομον, τό ό-

ποϊον εκράτει την κεφαλήν του εις τας χείρας του, συμμαζευσμένον επί του ύγρου εδάφους.

Βαθέως συγκινηθείς εθώπευσε τό δυστυχές παιδίον, τό όποιον καθώς είδε τον αξιωματικόν έτραπεν άκόμη περισσότερον και έστρυμμόνετο εις την γωνίαν, ως ό λαγώδης ζαρώνει υπό τό χόρτον όταν ακούη τό βήματα του κυνηγού.

Ο αξιωματικός ερωτήσας τό παιδίον έμαθεν ότι ώνομάζετο Ιβάν, ή επί τό οικιότερον Βάγκος, κατώκει εις άλλο χωρίον και ότι πρό δύο ήμερών ήλθε να έπισκεφθή ένα συγγενή του, χωρικών του καταστραφέντος χωρίου. Καθώς έπλησίασεν ό γαλλικός στρατός όλοι οι χωρικοί είχαν φύγη τρέχοντες ως τρελλοι εις τους βάλτους ή τα περίξ δάση.

Είς την σύγχυσιν εκείνην ό συγγενής του ελησρόνησε τον Βάγκον και τώρα δεν είχευρε τί έμελλε να απογίνη. Επεινά, εκρώωνε, και έν τούτοις δι' έν μόνον πράγμα έφρόντιζε, πώς να κρυφθή. Είδεμή οι ξένοι εκείνοι στρατιώται, των όποιων τα όπλα έπέφερον τόσην καταστροφήν, θα τον έπιανον και θα τον έφένουσαν χωρίς άλλο. Και δεν θα επανέβλεπε ποτέ τό χωρίον του και την μητέρα του. . . .

Ο γάλλος αξιωματικός ακούσας την διήγησιν του παιδίου, τόσον συνεκινήθη ώστε παρ' όλίγον να κλαύση. Εσυλλογίσθη τί θα εγίνετο και αυτός αν εις αυτήν την ηλικίαν εύρίσκετο μόνος και έρημος, κρυμμένος εις μερικούς πεσμένους τοίχους δια να σωθή. Ποίαν άνησυχίαν θα ήσθάνετο ή μητέρα του ;

Ταύτα συλλογισθείς ό νεαρός αξιωματικός έπληροφόρηθη ότι τό ευσπλαγγον σχεδίον του έπέτυχε. Ο γέρων Ιουδαός Μόσζη, όστις έχρησίμευεν ως διερμηνεύς εις τους γάλλους, πωλδων συγχρόνως και γούνες εις αυτούς, ήλθε και άνήγγειλεν, ότι δεν εδυσκολούθη να αποστείλη τον μικρόν Βάγκον εις την κατρίδα του.

Μόλις εξήλθεν από τό δάσος εις τό όποιον εύρίσκετο ή έρημωθεισα κωλύθη, τό παιδίον άνεγνώρισε τον δρόμον όστις έφερεν εις τό χωρίον του. Εν φ' με χαράν διευδύνετο, εις τον δρόμον τούτον συνήντησαν ένα χωρικών γείτονα όστις ανέλαβε να φέρη τό παιδίον εις την μητέρα του.

Η σελήνη έχώθη εις τα σύννεφα, ή λέμβος προχωρεί μυστηριωδώς, και οι άνδρες, όρθοι, προσηλωμένοι έχοντες εις την όχθην τό βλέμμα, μόλις διακρίνουν να διαγράφωνται εις τό σκοτός οι λόφοι, οι βράχοι. Προχωρούν πρό τό άγνωστον, ίσως προς τον θάνατον.

Εν τούτοις πρέπει να προχωρήσωσι. Εδω μέν κυματίζει ή σημαία. Εκεί κάτω δε ή Πατρίς παρατηρεί. Τα νέφη

απομακρύνονται όλίγον κατ' όλίγον, και ώχρόν φως πίπτει επί της όχθης. Είς τό ασθενές εκείνο φως ό ύπολογαγός κύψας διακρίνει εις την όχθην μικράν έσοχήν αποτελούσαν είδος κολπίσκου. Εκεί έλαβε διαταγήν να αποθιβασθή και να προχωρήση έπειτα με φρόνησιν.

Οι κωπηλάται παύουν την κωπηλασίαν, ή λέμβος εσταμάτησε. Ο αξιωματικός όρμα έξω δια της μιάς χειρός κρατών τό ξίφος με την άλλην δεικνύει τον δρόμον εις τους στρατιώτας.

Την αυτην στιγμήν δυνατά κραυγαί ακούονται όπισω από τα δένδρα. Νατοι! σκοτώσατέ τους! επάνω τους.

Με τας φωνάς αυτάς αναμιγνύονται πυροβολισμοί, συριγμοί σφαιρών, και διακρίνονται ξιφολόγηαι και περικεφαλαί εις τό σκοτός. Αρχίζει ή μάχη! οι δε δυστυχεϊς στρατιώται, τόσον όλίγοι δεν εϊμπορούν να αντισταθούν επί πολυ.

Πίπτουν ό εις μετά τον άλλον, αιματωμένοι τα σώματά των εξαπλούνται εις την όχθην ή πίπτουσιν εις τον ποταμόν, του όποιου τα μαύρα ύδατα κλείονται επάνωθεν των με πένθιμον παφλασμών.

Οι νικηταί Ρώσοι καθαρίζουσι τας λεπίδας των ξιφολόγων των και επιστρέφουν εις τό φρουρίον των, απ' ου έπεισθησαν ότι τριγύρω των όλα εινε ήσυχ.

Η νεκρική εκείνη ήσυχία επί της όχθης διαρκεί τό ύπόλοιπον της νυκτός, μόλις ήρχιζε να γλυκοχαράξη μορφαί όόριστοι διαγράφονται υπό τα δένδρα και συγκεχυμένα βήματα προσεγγίζουσι. Εινε χωρικοί των περίξ χωρίων, πτωχοί άνθρωποι, οίτινες ακούσαντες τον κρότον των πυροβολισμών έρχονται να ίδουν μη εύρίσκειται τίποτε επί των πτωμάτων.

Εν φ' οι δυστυχεϊς εκείνοι άνθρωποι ήσυχολούθη εις τό έργον εξαφνα ακούεται κραυγή, κραυγή παιδίου.

—Νά τος, αυτός εινε, μητέρα. Δεν έχω λάθος, τον γνωρίζω τώρα, έχει μια τρύπα 'ς τό μέτωπον και τό αίμα τρέχει πάνω 'ς τό μαύρό του μουστάκι. Ναι, τον γνωρίζω. Μου όμιλεί τόσον γλυκά, με τόσο συμπαθητική φωνή. Κ' έπειτα ό έβρατος μου ειπε πως εινε αξιωματικός. Για ιδέ, μονούλα, 'ς τους ώμους του λάμπουν τα χρυσάφια για ιδέ, έχει και σταυρό αστημένο 'ς τό στήθος του.

— Είτε αξιωματικός εινε είτε όχι μου εινε άδιάφορον, λέγει ή μητηρ του παιδίου εκείνο που με ενδιαφέρει έμε εινε πώς άνεγνώρισες εκείνον που σ' έσωσε, εκείνον που σ' έσωσε, Βάγκο μου. Αχ ό Θεός να δώση να μην πέθανε. Θα τον εδινά τό καλλίτερο προσκεφάλό μου να πλαγιάσθη, τό κλειό καλλίτερο κομμάτι του ψωμιού μας που εύρίσκειται 'ς την καλύβα μας.

— Έλα να ιδής, Βάγκο, τό κορμί του δεν εξύλιασε και δεν εινε κρύο. Μπορεί να μη πέθανε. Φώναξε λοιπόν τον άδελφόν μου και τον εξάδελφόν σου. Δια μέσον των θάμνων και των πτωμάτων διευδύνονται οι δύο νέοι προς την μητέρα του Βάγκου, εξετάζουσι και αυτοί τό σώμα, τό ψηλαφούσι.

Έχεις δικαίον, ζή ακόμη' ό σφυγμός κτυπά τό στόμα αναπνέει. Μά τί θέλεις λοιπόν να τον κάμωμε αυτόν τον Γάλλο ;

— Τι να τον κάμωμε ; Θέλει κ' έρώτημα ; Νά τον σηκώσετε και να τον πάτε 'ς την καλύβα μου, θα τον πλαγιάσω 'ς τό κρεβάτι μου και θα τον περιποιηθώ τον άμειρο, θα ζεστάνω τα παγωμένα πόδια του, θα γιάνω την πληγή του.

Εν φ' δε ταύτα έλεγεν ή σύγγνώμων χωρική, εξέβαλεν εκ των ώμων την παλαιαν γούναν της και εκλέπασε τό σώμα του δυστυχούς Αλλαίν, τό όποιον οι δύο νέοι εσήκωσαν με προσοχήν. Έπειτα παρηκολούθησε, δια μέσον των θάμνων. Και ιδού διατί ό αξιωματικός Κεργοέλ δεν απέθανεν, έρημος εις την γωνίαν εκείνην της Κριμαίας. Έλυπήθη ένα παιδί, και τον έσωσε μια μητέρα.

ΑΡΙΣΤΟΜΗΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΡΑΤΕΛΛΑΜΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Μη τείνετε ποτέ την χείρα πρώτος εις κυρίαν, μεθ' εις πρόσωπον προσβύτερον ύμων ή κατέχον θέσιν ανωτέρα της ιδιότης σας.
Μη όμιλείτε περι των ασθενειών και των δυστυχημάτων σας διότι οι παραπονούμενοι εισί φορτικοί εις τους άλλους.
Μη διακόπτετε τον όμιλούντα μηδ' αντιλέγετε εις αυτόν.
Μη εστε φιλόνοικοι μήτε μικρολόγοι.

Μη προδίδετε άδιαφορίαν ή ανυπαμονησίαν όταν όμιλή πρόσωπόν τι, άλλ' ακούετε αυτό μεθ' όλης της προσοχής σας.

Μη όμιλείτε, πολύ περι του έαυτου σας, των άνδραγαθιών, των προτερημάτων και των καλών πράξεών σας, μη δεικνυθεθε ως ό ήρωας των διηγησεών σας.

Μη φαίνεσθε διατεθειμένος εις τό να παρατηρήτε μόνον τα ελαττώματα των άλλων, μη προκαταλαμβάνεσθε εύκόλως ύπερ ή κατά τινος.

Μη υγραίνετε τους δακτύλους σας δια του σιέλου δια να στρέψετε τα φύλλα βιβλίου.

Μη παρατεινέτε επί πολυ τας έπισκέψεις, άλλ' εκλέξατε την κατάλληλον στιγμήν όπως αναχωρήσετε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τι καλά που δεν με άρέσουν τα χόρτα! αναφωνεί ό Κουρσιουκερλίνης ένθ' παρετίθετο ή τράπεζα, γιατί άλλως θα τα έτρωγα και δεν εμπορώ να τα ύπορέσω.

Εστάλη υπό του Αναμοστροβίλου.

Εγίνετο λόγος ένώπιον του Τάκη περι του κατοικισμου της σελήνης.

— Αυτός εινε άνοησις, λέγει ό Τάκης, γιατί, δεν μου λέτε, ως παρακαλώ, τι γίνεται οι κάτοικοι της σελήνης όταν αυτη μικραίνη ήμερα με την ήμερξ, ως που χάνεται όλόκληρη ;

Εστάλη υπό του Ατρομήτου Βαζέλου.

Ο Τάκης έλεγεν εις τον πατέρα του :

— Πάρε μου, μπαμπά, τη Διάπλασι. . .

— Είσαι πολύ μικρός άκόμη όταν φθάσης αυτό τό τραπέζι, θα σου την πάρω.

Και ό Τάκης γελών αναβαίνει επί μιας καβέκλας και φωνάζει :

— Νά, μπαμπά, τό έβρασα τό τραπέζι και τό κέρασα κιάλας.

Εστάλη υπό του Κάλχυντος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (ΑΙ Λύσεις στέλλονται μέχρι 30 Ιανουαρίου)

796. Στοιχειογράφος. Πίστευσε με αν θελήσης, ής' αν γράψης, κάποι' αν σβύσης, γάνω, φίλε, τα περά, και ως ήσουν θα με βρέχουν του Αιγαίου τα νερά.

Εστάλη υπό του Κωστικού Αριστοφάνους.

797. Δίνεγμα. Τι πάντες εύχοντ' επί γής με συμπαθή καρδίαν, όμως ουδεις ποθεί αυτόν προσέγγισιν ταχέϊαν ;

Εστάλη υπό Βλαδμηέρου του Μονομάχου.

798. Μωσαϊκόν. Η Αστερίς, ό Ποσειδών, ή Ρέα και ό Πάρις, ό Μαραθών, ή Καρχηδών, ό Σόλων και ό Άρης ένέχουν τα συστατικά, άντα θα ζητήσης, Ρωμαϊόν αυτοκράτορα δια να σχηματίσης.

Εστάλη υπό Ιωάννου Μ. Χρηστίδου.

799. Αναγραμματισμός. Ζών ειμαι και με τρώγεις, όποις ειμαι αν με άφίσης. Αν τον τράχηλόν μου ενδάλης και με αναγραμματίσης, Ιερός θα γίνω οίκος και ελθε να προσκυνήσης.

Εστάλη υπό του Μικρού Ρυζιάνου.

800. Πρόβλημα. Διδάσκαλος ερωτήσας πόσους μαθητάς εχεν, απεκρίθη: Έάν εχον τό 1/3 αυτών και τό 1/5 και τό 1/11 προς δε και 60 άκόμη μαθητάς, θα είχα διπλάσιους των όσους έχω.

Πόσους μαθητάς ειχεν ;

Εστάλη υπό Έλένης Καννιάδη.

801. Αεζιθρία. Ποια λέξις ελληνική αποτελείται από 6 μόνον φωνήεντα ;

Εστάλη υπό του Βενέτου.

802. Αντιόδοτα. Δια των αρχικών γραμμάτων των αντίθετων των κάτωθι λέξεων σχηματίσων γωμικών εκ τριών λέξεων :

Φρόνησις, άτυχής, σιωπηλός, φίλια, Ισταμαί, έργασία, άρχή, σπατάλη, μηδέν, ρωμαλέος, βιάε.

Εστάλη υπό Κωνσταντού Ραλιανουπούλου.

803-808. Μεταμορφώσεις. 1. Ο κόραξ δια 5 μεταμορφ. να γίνη κόκκος. 2. Ο κήπος δι' 7 μεταμορφ. να γίνη δάσος. 3. Ο δήμος δι' 8 μεταμορφ. να γίνη κράτος.

Εστάλη υπό Παναγιώτου Π. Πετρίτη.

808-808. Κεκρυμμένα όνόματα αρχαίων λαών.

1. Ο περιφρονημένος του Ίσοκράτους λόγος εινε ό Παναγιωτικός. 2. Τό όρος Κίβαριον καίται έν Βοιωτία. 3. Πολλήν δύναμιν αποκατά ό καθ' έκαστην γωμναζόμενος. Εστάλη υπό της Χίνας του Παρισίου.

809-813. Μαγικών γράμματα. Τη προσθήκη ένός γράμματος, πάντοτε του αυτού, εις έκαστην των κάτωθι λέξεων να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι.

ροή, άνω, λαός, άγριο, νέος.

Εστάλη υπό του Τικ-Τακ.

814. Σύνθεσις λέξεων. Δια των κάτωθι γραμμάτων σχηματίσων γωμικών εκ τριών λέξεων.

ΑΓΓΕΗΜΝΟΟΡΡΕΥΧ

Εστάλη υπό του Αγγιολούλου Αθηνών.

815. Κρυπτογραμμακόν. 1 2 3 1 2 4 5 4 = Όρος της Ασίας. 2 4 6 2 = Ηπειρος. 3 7 7 6 5 7 = Γεωργικών εργασιών. 4 8 1 5 3 2 7 2 4 = Ποταμός της Γαλλίας. 5 3 4 = Μέρος του προσώπου. 6 5 7 6 5 7 = Πέλαγος.

Εστάλη υπό της Αταβούρας.

816. Άκραστιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων ως και τα δεύτερα, άλλ' αντίστοιχώς ταύτα αναγνωσκόμενα αποτελούσι τό όνομα περιφρονημένου ποιητού της αρχαιότητος.

1. Όρος της Ελλάδος. 2. Έπίρρημα χρονικών. 3. Θεός. 4. Ποταμός της Ευρώπης. 5. Υίος του Ηρακλέους. 6. Αρχαίος νομοθέτης.

Εστάλη υπό του Τακτικού Ιου.

817. Μεσοστιχίς. Τα μεσαία γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα νήσου του Αιγαίου.

1. Νήσος του Αιγαίου. 2. Ποταμός της Ευρώπης. 3. Πόλις της Ελλάδος. 4. Κράτος της Αφρικής. 5. Νήσος του Αιγαίου.

Εστάλη υπό του Αρχειούκου Θεμιστοκλέους.

818. Φωνηεντολόγιον. ντ-βλπν-τς-μρξς-δστςχ-ντρπ-δν-ν-τς.

Εστάλη υπό Ι. Θεοφιλοπούλου.

819. Γέφυρος. Όμοι, Ρώσοι, τόποι, Οση, Σ.

Εστάλη υπό της Πανσίου Αθηνών.

ΛΥΣΕΙΣ

των προηγουμένων ασκήσεων της 17 Σεπτεμβρίου ε. ε.

662. Μισός, (μύς, θύς). — 663. Λαγώς, λαός. — 664. Στρέψω, τρέψω. — 665. Τό ποδήλατον. — 666. Όλυμπος. —

667. Υ 668. ΝΟΜΙΜΟΝ 668. Κ

Ι Δ Η Ο Ο Ι Ο Π Ο Ρ Ο Σ Μ Μ Ν Κ Α Δ Α Μ Α Ι Ι Ω Ω Μ Ν Ε Ρ Ω Ν Ο Ο Ν

ΝΟΜΙΜΟΝ

670. Ι 671. Η τιμή της οίκιας 40,000

Ε δρ. Τά τοκισθέντα προς 4 1/2 δρ. Σ Υ Ρ Ο Σ 20,000 και τα τοκισθέντα προς

Α 3 1/2 δρ. 40,000. — 672. Αδ- Ε λας (έως). — 673-675. 1, Πίτες, 2, Έλάτη, 3, Τέα. — 676-679. Τη προσθήκη του γράμματος ω σχηματίζονται αι

λέξεις : λαγώς, μαρξς, αινός, άρωγός. — 680-684. 1, Αρβούργον, Μασσαλία, 3, Βουκουρέστιον, 4, Βαρσοβία, 5, Φλωρεντία. — 685. ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, Ροίκας, Ίρις, Τόρας, Όράτιος, Λοκρίς, Αίλας, σπόλις. — 686. ΜΙ- ΔΑΝΟΝ, ΑΝΕΜΟΝΗ (Μακεδονία, 2, ΙΝ- δία, 3, ΑΒσθος, 4, ΑΜστέρδαμον, 5, ΝΟβραξ, 6, ΟΝυξ, 7, ΝΗΣσα). —

687. Άνεκτιμπος ό φίλος, βέϊον δώρον ή φίλια Πλήν δυσέρετος έκείνος, και αυτη πολύ σπανία. — 688. Οι κόποι του σώματος βεραπνεύσι τους πόνους της ψυχής. — 689. Μη εκπαίρου επί γένει.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΥΘ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΒΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κούκασον, ἕβη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνη-Ρήδ, περίπετειῶδες, θελητικὸν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ ἔθιμα τοῦ Φόβου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laugier. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐυδελίου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαρτυρία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑπαθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκίτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδος καὶ τῶν ἐπὶ ἐξεδέλουσεν τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦται: Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ἃν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακίνησιν τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδειον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρετοπόδης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελητικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἁλλοθῆ μετὰ ὀραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδειον. . . . . δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» σχηματίσασα πλήρως σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἥτις πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χροιάτῳ ἕκαστος

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηγητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ἄλλιστα εὐρισκόμενα ἀνετίμκα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξανουόμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκάστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», κομίζεται δι' 100 ἔως 130 εἰκόνων, εἰνε ἀνεξάρητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποστέλλεῖ αὐτοελάς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἄλλας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυναμικῆς φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἄνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γιάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθυμῆ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεστῆς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρῶτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Εὐνοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἔνθρατοι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονομίος τοῦ Ροβινσώ, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἰνε τυχερὸν ἀπέκτημα διὰ τοῦ ἐνδιαφερόμενου ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσιν δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»
ὁδὸς Αἰόλου 119 Εἰς Ἀθῆνας

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθῆνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτομαρματῶν παντὸς Κράτους, χρυσῶν, κομμωριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκρίτως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας τατιῆς.

Παρακαλοῦμεν μὴ λήψωσι φέλλον γινόμενά μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των ἐλισθ ἀκατάδεκτα.

Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῶν τυπομαρματῶν Ἀγάθη Κωνσταντινίδου 1204-8717.